

F. t. 1. om næringsbrev til fødevarerbutikker

kommuner i et meget begrænset omfang kan varetage accessoriske opgaver, dvs. opgaver, der i princippet ikke er kommunale, men som knytter sig naturligt og tæt til varetagelsen af kommunale opgaver.

Hovedeksempler på accessorisk virksomhed er en restaurant i tilknytning til et kommunalt musikhus eller en teatersal.

Det kommunale engagement i restaurationsvirksomhed som accessorisk virksomhed kan imidlertid ikke udstrækkes videre, end hensynet bag kommunens adgang til at varetage opgaven nødvendiggør. Dette hensyn skal som følge af ovenstående endvidere afvejes over for ikke blot konkurrencehensyn, men de øvrige forhold, der begrundes, at en kommune som udgangspunkt ikke kan varetage opgaver vedrørende handel, håndværk, industri og finansiel virksomhed. Dette er baggrunden for, at der blandt andet stilles krav om, at varetagelsen af driften af restaurationsvirksomheden skal bortforpagtes på markedsmæssige vilkår.

Såfremt det efter en konkret vurdering må lægges til grund, at det ikke er muligt for kommunen at bortforpagte driften af restaurationsvirksomheden, er det antaget, at kommunen selv kan drive den pågældende virksomhed indtil videre. Får kommunen på et senere tidspunkt grund til at antage, at der er mulighed for at bortforpagte driften, skal kommunen på ny forsøge dette.»

Det er således kun i meget sjældne tilfælde, at en kommune efter kommunalfuldmagtsreglerne lovligt vil kunne drive en fødevarerbutik eller en restauration. Det kan som nævnt kun ske, når virksomheden ikke lader sig drive – og dermed bortforpagte – på markedsmæssige vilkår. I sådanne situationer vil virksomhederne ikke desto mindre på linie med private virksomheder være omfattet af de grundlæggende krav i fødevarerlovgivningen til hygiejne mv.

Hvis en konkurrerende virksomhed bliver opmærksom på en situation, hvor en kommune i videre omfang end lovgivningen tillader, driver f.eks. restaurationsvirksomhed, kan forholdet indbringes for de kommunale tilsynsmyndigheder.

For at lette overgangen til ordningen for eksisterende virksomheder foreslås det, at alle eksisterende fødevarerbutikker tildeles et næringsbrev. Det betyder, at virksomheder, der eksisterer ved ordningens ikrafttræden, får mulighed for få et næringsbrev uden at indehaveren skal aflægge prøve.

Da formålet med ordningen dels er at sikre, at indehaveren af en fødevareraktivitet har det fornødne kendskab til den relevante lovgivning, og dels at sikre mere effektive sanktionsmuligheder over for de virk-

somheder, der ikke overholder de gældende regler, er det fundet i god overensstemmelse med regeringens politik om »noget for noget«, at virksomheder, som kan dokumentere »orden i tingene«, i et vist omfang undtages fra ordningen.

Der er derfor i lovforslaget indbygget en mulighed for, at fødevareraktiviteter, der kan dokumentere, at de gør en indsats for at overholde de gældende regler, kan undtages for kravet om indberetning til registret over straf for væsentlige overtrædelser – så længe de lever op til reglerne. Dokumentationen foreslås at skulle foreligge i form af en erklæring, afgivet af en statsautoriseret eller registreret revisor eller en advokat. Erklæringen, der skal indsendes til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, skal give sikkerhed for, at virksomheden på det regnskabsmæssige-, skatte- og afgiftsmæssige- og hygiejnemæssige område opfylder betingelserne for at blive undtaget. For at være omfattet af denne fritagelse foreslås det i lovforslaget, at virksomheden har udarbejdet et regnskab, der er revideret af en registreret eller statsautoriseret revisor, og ikke inden for det seneste år har været straffet for væsentlig overtrædelse af skatte- eller afgiftslovgivningen, og ikke inden for det seneste år har været straffet for mere end én væsentlig overtrædelse af fødevarerlovgivningen, dog således at der tages hensyn til, at en virksomhed med flere tilsynsenheder (f.eks. en slagterafdeling og bagerafdeling i et supermarked) har større risiko for at begå overtrædelser end en virksomhed med kun én tilsynsenhed.

Loven er ikke en autorisationslov, og den indeholder derfor ikke bestemmelser om opholds- og arbejdstilladelse, krav om myndighed, om ikke at være under konkurs o. lign. I det omfang disse bestemmelser finder anvendelse, er det reguleret i andre love.

b. Hvem i virksomheden skal have næringsbrev

Enhver, der driver erhverv, som er omfattet af lovforslaget skal have et næringsbrev til hvert forretningssted. Det betyder, at en kæde med flere forretningssteder, skal have et næringsbrev til hvert enkelt forretningssted. Tildeling af næringsbrev sker ved en elektronisk registrering i et offentligt tilgængeligt register.

Det er indehaveren af forretningsstedet – eller ved kæder indehaveren af virksomheden – der skal have næringsbrev til de enkelte forretningssteder. Er der således tale om en personligt ejet virksomhed, skal næringsbrevet eller næringsbrevene indehaves af den fysiske person. Er indehaveren et selskab, er det selskabet, der skal have næringsbrevet eller næringsbrev-